

ת"פ 41619/04/19 - מדינת ישראל נגד אתי מסיקה

בית משפט השלום בקריית גת בשבתו באשקלון

ת"פ 41619-04-19 מדינת ישראל נ' מסיקה

לפני	כבוד השופט טל לחיאני שהם
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד פנחסי עדי
המאשימה	
נגד	
אתי מסיקה	
הנאשמת	ע"י ב"כ עו"ד יפעת זינר

פסק דין

כתב האישום

1. הנאשמת הודתה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן בביצוע עבירות איום, תקיפה, היזק לרכוש במזיד והחזקת סכין, עבירות לפי סעיפים 192, 379, 452 ו-186 (א) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 08/12/18 הגיע המתלונן לבקר את בן דודו המתגורר בשכנות לנאשמת, חנה את רכבו בסמוך לשער הכניסה לבית של בן דודו וירד מהרכב.

מיד ובסמוך, יצאה הנאשמת מביתה תוך שהיא מאיימת על המתלונן בכך שאמרה לו "תעיף את הרכב או שאני אפנצ'ר לך את הגלגלים".

בהמשך, תקפה הנאשמת את המתלונן בכך שדחפה אותו, תוך שהיא צועקת כי יזיז את רכבו, וכן איימה עליו באומרה "אני נשבעת לך אני אנקום בך ואני אפנצ'ר לכם את הגלגלים ואם צריך אני אשבור לכם גם את החלונות".

מיד ובסמוך, הזיקה הנאשמת לרכבו של המתלונן בכך שבעטה בפראות בטמבון ובכנף האחוריים של הרכב וגרמה למעיכה בפח ושריטות.

בהמשך, נכנסה הנאשמת לביתה, נטלה סכין בעלת להב באורך 20 ס"מ ויצאה לרחוב.

באותן הנסיבות, בעודה אווזת בסכין, איימה הנאשמת על המתלונן בכך שאמרה לו "תעיף עכשיו או שאני מפנצ'רת לך את הגלגלים".

הסדר טיעון

2. ביום 06/06/21, במסגרת הסדר טיעון, הודתה כאמור הנאשמת בכתב האישום המתוקן, הורשעה, ובהסכמת הצדדים נשלחה לקבלת תסקיר בטרם טיעון לעונש.

במעמד הדיון הבהירה ב"כ המאשימה כי עמדת המאשימה היא לעונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות לצד ענישה נלווית.

ב"כ הנאשמת עתרה כי שירות המבחן יתייחס בתסקירו לאפשרות ביטול ההרשעה.

תסקיר שירות המבחן

3. ביום 03/10/21 הוגש תסקיר ממנו עולה כי הנאשמת צעירה, נעדרת עבר פלילי, רווקה, המתגוררת בגפה בדירה שכורה. לטענתה, היא בעלת 12 שנות לימוד ושירתה צבאי מלא.

הנאשמת מגיעה מרקע משפחתי מורכב ובעברה אירוע טראומתי מתמשך שלא זכה לטיפול עד לאחרונה, עת הנאשמת פנתה לטיפול במרכז למניעת אלימות בחודש ינואר 2021. מדיווח המרכז עלה כי הנאשמת משתפת פעולה בהליך טיפול זה.

במקביל הנאשמת אף פנתה לטיפול במרכז לבריאות הנפש בבית החולים "ברזילי", במסגרתו מגיעה לשיחות מעקב ונוטלת טיפול תרופתי.

הנאשמת שיתפה כי התקשתה להתמיד במקומות עבודה לאורך השנים, אולם בחודשים האחרונים הצליחה להשתלב באופן תקין במסגרת עבודה כמבשלת וסייעת במעון שיקומי לילדים עם מוגבלויות.

הנאשמת הודתה בביצוע העבירה, תארה את הרקע לביצוע העבירה כמתקשר אף לאירוע הטראומתי בעברה, הביעה חרטה ותובנות על מעשיה, ואף הביעה אמפתיה כלפי המתלונן.

שירות המבחן התרשם מאישה בעלת רקע מורכב, המטופלת בשל קשיים רגשיים ונפשיים על רקע האירוע הטראומתי האמור, אשר על אף קשייה עורכת מאמצים תעסוקתיים, בעלת שאיפות נורמטיביות ושזו מעורבותה הראשונה בפלילים.

במצב דברים זה סברה קצינת המבחן כי יש להעדיף אפיק שיקומי ולהטיל על הנאשמת צווי מבחן ושל"צ לצד התחייבות כספית - שילוב עונשים שיש בו כדי לצמצם סיכון להישנות עבירות.

באשר לשאלת ההרשעה - לנוכח העובדה כי מדובר בתיק ראשון, לקיחת האחריות מצד הנאשמת, ושיאופותיה הנורמטיביות - הומלץ על ביטול ההרשעה, צעד שיהווה מסר מעודד שייכות תקינה לחברה.

חוות דעת מטעם ההגנה

4. ביום 07/12/21 הוגשה חוות דעת בעניינה של הנאשמת מטעם ההגנה, ערוכה על ידי הגברת מעיין דבש, קרימינולוגית קלינית.

מחוות הדעת עולה כי הנאשמת, בת 28, רווקה, כיום עובדת במעון ילדים בעמותת "צימס" ומאובחנת כמתמודדת עם פוסט טראומה, בעלת 50 אחוזי נכות נפשית.

הנאשמת בבדיקתה שיתפה פעולה, תיארה אירוע טראומתי לא מטופל שחוותה בילדותה שהוביל להתדרדרות במצבה הנפשי אותו הדחיקה עד גיל 23, ואשר צף לאחר מעבר מגורים בסמוך לפוגע.

בשל מצבה הנפשי, התקשתה הנאשמת לשמור על יציבות תעסוקתית לאורך השנים. עם זאת, בדצמבר 2020 השתלבה בעבודה בגן לילדים המתמודדים עם מוגבלויות, דבר אשר סייע לה, וכיום מוסרת כי היא מעוניינת להשלים בגרויות וללמוד את תחום החינוך המיוחד.

מתחילת שנת 2021 הנאשמת מטופלת במערכת בריאות הנפש וכן שולבה בטיפול רגשי דרך גורמי הרווחה. גורמי הטיפול ציינו שיתוף פעולה מלא של הנאשמת והתרשמות כי היא מעוניינת לעבור הליך משמעותי.

הנאשמת לקחה אחריות מלאה על מעשיה והביעה חרטה, אשמה ובושה על ביצועם.

הנאשמת הביעה חשש כי ההליך הפלילי ימנע ממנה ללמוד ולשקם עצמה דווקא בשלב בו לקחה "עצמה בידיים" והחלה בהליך טיפול משמעותי.

כותבת חוות הדעת התרשמה כי הרקע לביצוע העבירה הוא התמודדות של הנאשמת עם מצב נפשי מורכב, רצף של מצבי דחק ומשבר בחייה אשר הובילו לתחושת חוסר ביטחון קיומי, חרדה ודריכות מתמדת - המהווים סימפטומים לתסמונת פוסט טראומה בה אובחנה.

עוד ציינה כי מזה כשנה הנאשמת פועלת לשקם חייה הן בטיפול והן בהשתלבות בתעסוקה. שילובה במסגרת עבודתה בגן הילדים עם צרכים מיוחדים מהווה חלק משמעותי בטיפול וביצירת יציבות בחייה.

בחוות הדעת עוד נטען כי הרשעה בפלילים עשויה להוביל לפיטוריה בשל תיקון **חוק הפיקוח על מעונות יום לפעוטות תשע"ט-2018 (להלן: "חוק הפיקוח על מעונות יום לפעוטות")**, הדורש בין היתר העדר רישום פלילי מהמטפלים וכלל העובדים במעון. לפיכך, הרשעתה בפלילים בגין אירוע בו לקחה אחריות מלאה על מעשיה, המהווה אירוע חריג וקיצוני לאורחות חייה, שקרה על רקע התמודדות עם טראומה בעברה, עשוי למנוע המשך העסקתה בעבודתה הנוכחית, המשך השתלבותה בחברה באופן מיטבי ולחסום בפניה אפשרויות תעסוקה עתידיות.

טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

בטיעוניה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמת וכן לנסיבות ביצוע העבירה - היות האירוע אירוע מתמשך, במהלכו אף הצטיידה הנאשמת בסכין, ולפוטנציאל הנזק הגלום במעשה זה. לפיכך, ביקשה לקבוע כי הפגיעה בערכים המוגנים הוא ברף הבינוני.

עוד הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה הנוגעת למדיניות הענישה הנוהגת.

בעניינה של הנאשמת ציינה ב"כ המאשימה את לקיחת האחריות, העדר עבר, גילה הצעיר, נסיבות חייה של הנאשמת והתסקיר החיובי. על אף האמור, לאור חומרת העבירות, היעדר שילוב בטיפול במסגרת שירות המבחן, ובהעדר פגיעה קונקרטית בשיקומה - עתרה ב"כ המאשימה כי בית המשפט יותיר הרשעת הנאשמת על כנה ויטיל על הנאשמת ענישה ברף הנמוך של המתחם בדמות מאסר בעבודות שירות לצד מאסר מותנה, פיצוי והתחייבות.

6. ב"כ הנאשמת עתרה לאמץ המלצת התסקיר, להורות על ביטול הרשעת הנאשמת בדין ולנקוט בעניינה באפיק שיקומי.

באשר לקביעת מתחם העונש ההולם טענה ב"כ הנאשמת כי מדובר באירוע שנמצא ברף הנמוך של החומרה, שכן הרקע לאירוע הוא חסימת חנייתה על ידי רכב המתלונן והתעלמות שלו מבקשותיה להזיז רכבו, היות האירוע ספונטני ונקודתי, שארך דקות ספורות בלבד, ועת האיום כולו היה בפגיעה ברכוש בלבד ולא בגוף או נפש. מה גם שאירוע התקיפה מסתכם בדחיפה בלבד והנזק שנגרם לרכב הוא פעוט ערך.

באשר לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, באת כוחה הדגישה את גילה הצעיר, העדר עבר פלילי, לקיחת האחריות המלאה של הנאשמת והרקע לביצוע העבירות - כפי שעלה מתסקיר שירות המבחן ומחוות דעת מומחה ההגנה.

עוד התייחסה לפנייתה היזומה של הנאשמת לקבלת טיפול רגשי ונפשי, ולשיתוף הפעולה המלא של הנאשמת בהליכי הטיפול השונים, זאת עוד טרם הפנייתה לשירות המבחן במסגרת ההליך הפלילי.

מעבר לאמור, טענה ב"כ הנאשמת לפגיעה קונקרטית בשיקום ובתעסוקה, וזאת לאור הוראת **חוק הפיקוח על מעונות יום לפעוטות** שאוסר העסקה על מי שהורשע בפלילים.

ב"כ הנאשמת הפנתה לפסיקה כתמיכה לעתירתה.

כמו כן, הגישה דו"ח סוציאלי בעניינה של הנאשמת מיום 21/10/21 **(נ/1)**, מכתב המלצה מטעם קצין המילואים של הנאשמת מיום 07/04/21 **(נ/2)**, וכן מכתב מטעם דיירי השכונה כנגד מעשיו של בן דוד של המתלונן **(נ/3)**.

7. במעמד הדיון שבה הנאשמת והביעה צער על המקרה. ציינה כי כיום מטופלת, ואף תיארה כיצד עבודתה תורמת לשיפור במצבה, וכן כיצד מתכננת להשלים בגרויות כדי ללמוד תואר בחינוך מיוחד.

דין והכרעה

8. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע נאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. במקרה דנן, אין מחלוקת כי עסקין באירוע אחד שיש לקבוע בעניינו מתחם עונש הולם אחד.

10. הערכים החברתיים אשר נפגעו מביצוע מעשי הנאשמת הם ההגנה על שלמות גופו ורכושו של המתלונן, כמו גם השמירה על אוטונומית הפרט והזכות שלא יופנה כלפיו מלל מאיים.

11. בחינת מידת הפגיעה בערך המון מובילה למסקנה כי מידת הפגיעה נמצאת ברף הבינוני, שכן מחד גיסא מדובר באירוע מתמשך, בו נעשה שימוש בנשק קר, אך מאידך גיסא, אירוע התקיפה וההיזק הם מינוריים, והאיום כולו התייחס לפגיעה ברכוש ולא לפגיעה בגוף או בנפש.

12. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בגין העבירות עליהן נותנת הנאשמת את הדין מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

1. ברע"פ 2012/16 רחאל נגד מדינת ישראל (13/03/16), אליו הפנתה ב"כ המאשימה, דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על גזר דין, במסגרתו, בין היתר, קבע בית משפט השלום מתחם עונש הולם לעבירת החזקת סכין שהוחזקה ברכב בשעת צהרים - לעונש ללא מאסר ועד 10 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס.

2. ברע"פ 4265/15 דדון נגד מדינת ישראל (22/06/15) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על חומרת העונש, במסגרתו בין היתר נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ל-14 חודשי מאסר, בגין אירוע בו הורשע המבקש בביצוע עבירות איום ותקיפה, וזאת במקרה של אירוע מתוכנן מראש אשר נבע מרגשי נקם. לאחר שהנאשם נמצא לא מתאים לביצוע עבודות שירות - הוטלו עליו 4 חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח.

3. ברע"פ 4719/13 צוקרמן נגד מדינת ישראל (07/12/13) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על חומרת העונש. המבקש הורשע בבית משפט השלום, לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירות איומים. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי לבין 5 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 4 חודשי מאסר, כאשר 3 חודשים מתוכם ירצו בחופף למאסר על תנאי בן 7 חודשים שהופעל, לצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון קבע כי העונש אשר הוטל על הנאשם לא סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת.

4. בע"פ 48240-04-17 פלוני נגד מדינת ישראל (23/01/18) דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של הנאשם כנגד גזר הדין אשר הוטל עליו בגין ביצוע עבירות איומים, תקיפה סתם ושיבוש מהלכי משפט. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ל-10 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם מאסרים מותנים

לצד התחייבות, קנס ופיצויים. בית המשפט המחוזי הותיר את גזר הדין על כנו, וזאת על אף שזיכה את הנאשם מעבירת איומים נוספת אשר נקבע כי בצע.

5. בע"פ 11180-01-13 מדינת ישראל נגד סמילה (18/02/14), אליו הפנתה ב"כ המאשימה, קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה על קולת העונש, בקובעו בין היתר כי מתחם העונש ההולם לעבירת החזקת סכין שבוצעה בתוך מרכז מסחרי בשעת ערב נע בין 2 חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 10 חודשי מאסר בפועל. לאחר שהנאשם נמצא לא מתאים לביצוע עבודות שירות - הוטלו עליו חודשיים מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה.

6. בע"פ 8267-08-11 סועאד נגד מדינת ישראל (07/01/11) דחה בית המשפט המחוזי ערעור על חומרת העונש. בית משפט השלום גזר על נאשם שהחזיק במרחב הציבורי בסכין גדולה עונש מאסר בפועל בן 2 חודשים, על אף היותו צעיר, נעדר עבר פלילי.

בשלב זה אציין כי **ת"פ 65384-05-19**, אליו הפנתה ב"כ המאשימה קבע אף הוא מתחם דומה לזה שנקבע בע"פ **11180-01-13** בגין עבירת החזקת הסכין.

כמו כן, פסיקת בתי משפט השלום אליו הפנתה ב"כ הנאשם איננה מחייבת או מנחה בית משפט זה, אולם ברי כי עיינתי בפסיקה זו ובפסקי הדין עליהם ביססו החלטותיהם.

13. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40 לחוק) יש לתת את הדעת לעובדה כי מדובר באירוע ספונטני שלא תוכנן, אך גם כזה שנמשך לאורך זמן, והנאשמת במהלכו אף ניגשה לביתה והצטיידה בסכין.

עוד יש לתת את הדעת לאיום חוזר ונשנה, שחלקו אף בוצע עת אווזת הנאשמת בידה בסכין, אם כי יש לזכור כי האיום היה לפגיעה ברכוש בלבד. כמו כן, לא ניתן להתעלם מתקיפת הנאשמת את המתלונן וגרימת הנזק לרכב הגם שלא נגרמו למתלונן חבלות והנזק לרכב לא היה משמעותי.

14. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג) מצאתי כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות עליהן נותנת הנאשמת את הדין נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

שאלת ההרשעה

15. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדין.

הימנעות מהרשעה היא חריגה המוצדקת רק במקרים נדירים, בהם לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לשיקום הנאשם מההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחרף, לבין חומרת העבירה, אשר ניתן להימנע מהרשעת מבצעה מבלי שהדבר יפגע בשיקולי הענישה, באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

בית המשפט העליון קבע מספר שיקולים מנחים בעניין זה ובהם עברו הפלילי של הנאשם, חומרת העבירה, מידת הפגיעה בקורבנות העבירה, הערכת סיכון, דפוסי של הנאשם, יחסו של הנאשם לעבירה, השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם ועוד.

[ראו לענין זה ע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל, פד"י נ"ב (3), 337 וע"פ 43351-08-14 אלמיו נגד מדינת ישראל (24/11/14)].

במקרה המונח לפניי שוכנעתי כי בעניינה של הנאשמת ניתן להימנע מהרשעה, ואנמק.

16. העבירה ונסיבות ביצועה -

אין ספק כי למקרא עובדות כתב האישום מצטיירת תמונה של אירוע חריג, חמור, ואף ניתן לומר קשה, במסגרתו פגעה הנאשמת בערכים המוגנים עת תקפה את הנאשם, הזיקה לרכושו ואף איימה בפגיעה ברכושו תוך שהיא אוחזת בסכין שבו הצטיידה במהלך האירוע.

עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהאיום הופנה לפגיעה ברכוש בלבד, גם כאשר החזיקה בידה סכין. עוד לא ניתן להתעלם מכך שעבירת התקיפה התבטאה בדחיפה בלבד ובסופו של יום הנזק לרכב התבטא במעיכה בפח ובשריטות.

עוד לקחתי בחשבון את העולה מתסקירי שירות המבחן וחוות דעת מומחה ההגנה כי התפרצות הזעם של הנאשמת אירעה על רקע פוסט טראומה ממנה הנאשמת סובלת, אשר הובילה אותה למצבי דחק והתפרצויות זעם, כפי שמתואר בעובדות כתב האישום המתוקן (ראו נ/1).

אבהיר כי אין באמור כדי ליתן הצדק כלשהו להתנהגות הנאשמת וגם אם זו נפגעה בעבר מאחר, וכתוצאה מכך פיתחה קשיים רגשיים ונפשיים - אין בכך כדי להצדיק את מעשיה, אולם יש בכך כדי להעיד כי אין המדובר באירוע שארע על ידי אדם עם מאפיינים עברייניים שסיגל נורמות התנהגות שוליות לצורך פתרון סכסוכים.

כשאלה פני הדברים, סבורני כי העבירות עליהן נותנת הנאשמת את הדין, בנסיבות ביצוען, כמפורט, מאפשרות אי הרשעת מבצען במקרים בהם תוכח פגיעה ניכרת בעתידה של הנאשמת.

17. בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן ייגרם לנאשם נזק בעתיד.

[ראו רע"פ 9118/12 פריגין נגד מדינת ישראל]

כמפורט לעיל, במקרה זה נטען בתסקיר כי נוכח העובדה שמדובר בתיק ראשון, בשים לב לקיחת האחריות מצד הנאשמת, ולשאיפותיה הנורמטיביות - יש לבטל ההרשעה, צעד שיהווה מסר מעודד שייכות תקינה לחברה.

כמו כן, בחוות הדעת מטעם ההגנה נטען כאמור כי הרשעה בפלילים עשויה להוביל לפיטורי הנאשמת בשל תיקון **חוק הפיקוח על מעונות יום לפעוטות**, ומשכך - הרשעתה בפלילים, בגין אירוע בו לקחה אחריות מלאה על מעשיה, המהווה אירוע חריג וקיצוני לאורחות חייה, שקרה על רקע התמודדות עם טראומה בעברה - עשוי למנוע המשך העסקתה בעבודתה הנוכחית, המשך השתלבותה בחברה באופן מיטבי ולחסום בפניה אפשרויות תעסוקה עתידיות.

18. סעיף 15 (א) לחוק הפיקוח על מעונות יום לפעוטות קובע כי:

"לא יועסק או ייתן שירותים אדם הבא במגע ישיר ומתמשך עם הפעוטות במעון יום לפעוטות, אלא אם כן ניתן לגביו אישור מאת הממונה או מי מטעמו כי לא הורשע בעבירה שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין זה ראוי שיועסק או ייתן שירותים במעון יום לפעוטות, ולא תלויים ועומדים נגדו הליכים פליליים בחשד לביצוע עבירה כאמור..."

קרי, הרשעת נאשם איננה מחייבת כי לא יוכל להיות מועסק במעון יום, אלא כי לממונה נתונה סמכות שבשיקול הדעת לקבוע האם העבירות, בנסיבות ביצוען, מעידות על כך שאין זה ראוי כי בגין יועסק במעון יום.

כמו כן, סעיף 16 (א) קובע כי "החלטה לעניין זה תתקבל על ידי הממונה רק לאחר שזה נתן לבעל הרישיון ולמועסק הזדמנות לטעון את טענותיהם בנוגע לאמור".

מהאמור עולה כי הרשעת הנאשמת יתכן ותפגע בהמשך העסקתה ככל שהממונה יסבור כי הרשעתה בעבירות מצדיקות הפסקת ההעסקה. עם זאת, עצם ההרשעה לא תוביל בהכרח לפגיעה קונקרטית בהעסקתה, וכי לממונה נתון שיקול הדעת באשר לאפשרות המשך העסקתה במעון.

[ראו לעניין זה גם עפ"ג 29756-03-21 מדינת ישראל נגד ברכה (06/05/21)]

ככלל, בית המשפט, במסגרת שיקוליו, לא צריך לשים עצמו במקום הרגולטור (ראו לדוגמה רע"פ 5478/19 לוי נגד מדינת ישראל (25/08/19)), ובמידה שקיים שיקול דעת שכזה, ככלל, לא יורה בית המשפט על ביטול הרשעה בדין.

עם זאת, בע"פ (מחוזי ב"ש) 61054-07-21 חמו נגד מדינת ישראל (07/11/21) נקבע כי הגם ששני התנאים שנקבעו בהלכת כתב הם מצטברים, בפועל מתקיים "מקבילית כוחות" -

"...ככל שמעשי העבירה חמורים יותר, כך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרשת פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - ככל שמעשי העבירה קלים יותר, כך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בצעירים המצויים בראשית דרכם ושעתידם עוד לפניהם. כמובן שכל זאת בתנאי שמלכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצדיקות בחינת האפשרות לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי..."

19. ב"מקבילית הכוחות" במקרה זה, אל מול נסיבות ביצוע העבירות, כפי שפירטתי לעיל, נראה כי נסיבותיה האישיות החריגות של הנאשמת, לצד הליך הטיפול שעברה ועוברת ולצד הפגיעה האפשרית בשיקומה ובתעסוקה - יש בהם, באופן חריג, כדי להטות את הכף אל עבר ביטול ההרשעה ואימוץ אפיק שיקומי בעניינה.

כאמור, עסקינן בנאשמת צעירה, נעדרת עבר פלילי, אשר לאורך השנים לא טיפלה באירוע טראומתי שחוותה בילדותה

שכתוצאה ממנו פיתחה קשיים רגשיים ונפשיים ואף הוכרה כבעלת 50 אחוזי נכות נפשית על רקע פוסט טראומה.

מעבר לאמור, לאחר האירוע ועוד טרם הפנייתה לשירות המבחן, בחודש ינואר 2021 - החלה הנאשמת, ביוזמתה, בתהליך טיפול מעמיק, הן דרך גורמי הרווחה והן דרך גורמי בריאות הנפש בעירה. מכלל הגורמים שטיפלו בנאשמת עולה כי הנאשמת מגויסת באופן מלא להליך הטיפול אשר נושא פרי, בין היתר, בצמצום הסימפטומים של הפרעה הפוסט טראומטית וביציבות במקום התעסוקה (ראו נ/1).

משביצוע העבירה נעשה על רקע מצב הפוסט טראומה שלא טופל ושמצב זה זוכה כיום למענה משמעותי - ברי כי הסיכון להישנות עבירות פחת באופן משמעותי.

מעבר לאמור, מאז חודש דצמבר 2020 הנאשמת משולבת בעבודה במעון לילדים בעלי צרכים מיוחדים.

אבהיר בעניין זה כי ככלל, מותב זה סבור כי כאשר אדם מורשע בעבירת אלימות, אין זה ראוי כי ימשיך לעסוק בטיפול בפעוטות ומן הראוי כי בית המשפט לא יכשיר את הקרקע להמשך העסקת עובד שפעל באופן אלים בדרך של ביטול ההרשעה, תוך התערבות בשיקול הדעת של הגורמים המנהליים האמונים על העסקת העובדים.

עם זאת, המקרה דנן לדעתי הוא מקרה חריג ויוצא דופן לאור מצבה האישי והרפואי של הנאשמת, אשר עוד טרם מתן הכרעת הדין לקחה אחריות על מצבה, פנתה לאפיק טיפול משמעותי, ומזה למעלה משנה מתפקדת כנדרש במסגרת המעון בו היא מועסקת. משכך, הרשעתה, וכתוצאה מכך, בסבירות גבוהה למדי - פיטוריה, על אף חומרת מעשיה, מצדיקים אימוץ תסקיר שירות המבחן ופניה אל עבר אפיק שיקומי בעניינה.

20. אשר על כן, אני מורה על ביטול הרשעת הנאשמת, ומצווה כדלקמן:

1. הנאשמת תבצע צו של"צ בהיקף של 200 שעות, וזאת תוך שנה מהיום.

שירות המבחן יגיש תוך 30 יום מהיום תכנית של"צ לנאשמת.

בית המשפט מבהיר לנאשמת סמכותו להפקיע צו השל"צ.

2. צו מבחן למשך 12 חודשים מהיום.

מובהרת לנאשמת חובתה לשתף פעולה עם שירות המבחן וסמכות בית המשפט להפקיע הצו.

3. התחייבות על סך 2000 ש"ח להימנע במשך שנה מביצוע עבירה לפי סעיף סימן ט' לפרק ח' ו/או סימן ח' לפרק י' ו/או סימן ט' לפרק י"א לחוק העונשין.

4. הנאשמת תשלם פיצוי על סך 2000 ₪ למתלונן (עת/2).

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון תוך חודש מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, 14 בפברואר 2022, בהעדר הצדדים.